

De miljoenen van Borst

Al jaren roepen we met zijn allen dat de zorg schrijnend is in de verpleeghuizen. Daar had de politiek een oplossing voor. Plots werden verpleeghuizen revalidatie-oorden genoemd. Geen schrijnende zorg meer in verpleeghuizen dus. Tot de moeder van een publiek figuur in zo'n verpleeghuis belandde (of hoe zo'n huis maar heet, 'waar het naar urine ruikt en waar men met negen personen aan een tafel zit met één begeleider achter een computer om (onnodige) dingen noodgedwongen vast te leggen'). Haar zoon kon mooi schrijven. Bovendien kende iedereen zijn naam: Hugo Borst, van de voetbal.

Nou, ook hier begrijpt hij duidelijk een bal van, want hij weet in woorden te vangen wat zovelen al dachten en vonden van zorg. En niet alleen doet hij zijn beklag, nee, hij schrijft een voorstel ter verbetering. Hij vraagt om minder directie en meer 'meiden van de zorg'. Hij vraagt om vertrouwen in professionele kennis en kunde, in plaats van in protocollen. We rapporteren, scoren, protocolleren ons een slag in de rondte, maar al die tijd zijn we dus niet bezig met mensen of met 'verschonen en knuffelen', zoals Hugo Borst dat graag zag. Mensen, u weet wel, die figuren waar de zorg allemaal voor is bedacht. Vroeger sleepten we hen vol mededogen naar de nonnen. Dan smeerden die dingen op wonden waar we nu van griezelen, maar men voelde zich veilig.

Tegenwoordig weten we heel goed dat ijzen en föhnen en waterstofperoxide niet werkt. En ook wat wel

werkt. Alleen... daar is eigenlijk geen tijd voor. Natuurlijk doen we het. Wiselliggen, mobiliseren, toiletrondes. We moeten wel. Het is onmenselijk om het te laten. Maar hoe menselijk is het nog tussen die verplichte rondes door? En hoe veilig voelen mensen zich?

Hugo Borst kreeg, gewapend met zijn hart en zijn pen, 100 miljoen euro extra voor elkaar voor de verpleeghuiscare. Een heleboel nullen. Voor één verpleeghuiscare zou het een rijkdom zijn. Maar er zitten zo'n 129.000 mensen in een verpleeg- of verzorgingshuis. Althans, in 2015, toen we die huizen nog zo mochten noemen¹. 100 Miljoen euro gedeeld door 129.000 mensen is een slordige 775 euro per persoon. Daar kan je heel wat knuffels, bloemen, cd's en sfeer voor kopen. Ander rekensommetje: ik kost zo'n 28.000 euro per jaar. Voor 100 miljoen euro kun je dus een jaar lang 3570 Sandra's (parttime verpleegkundigen) extra aannemen. Dat is 1 Sandra op 36 bewoners... Klinkt het alweer wat minder fraai...

Maar het is een begin. Een stap in de goede richting. Nu maar hopen dat er nog heel wat ouders van politici en stukjesschrijvers in het verpleeghuis komen of elders zorg behoeven. Hopen dat hun kinderen een evenzo groot hart hebben als zoon Borst. Hopen dat ze net zoveel tijd en bevoegdheid steken in actie voor de zorg.

BN'ers zijn de nieuwe beleidsmakers. Zij krijgen dingen gedaan waar politici en directeuren alleen maar over dromen. Ik zou zeggen: Hugo Borst for president!

Noot

¹ www.actiz.nl/stream/160715-feiten-en-cijfers-verpleeghuiscaredef.pdf

